

De flesta av oss har någon slags personlig erfarenhet av vattenfärger. I småskolan fick man en grå kartongkarta med upplimmade piasterstora färgjetonger. Det var mer täckfärg än transparent akvarelldito och lyskraften i blandningarna blev därefter. Det var som med vaxkritorna som knappt släppte ifrån sig några pigment överhuvudtaget, de billiga materialen släckte mångas lust att måla men å andra sidan lärde de oss att se kvaliteterna i de få tillfällen när något blev lyckat. Alla dessa pedagogiska tillkortakommanden har gett akvarellen ett inte helt oförtjänt rykte om sig att vara en svår konststart samtidigt som den paradoxalt nog publikt är en av de mest lättillgängliga. Det finns ingen annan färg som lägger sig så vackert och så mirakulöst målar sig själv om bara tålmodet, närvaron och underlaget är väl preparerat. Färgernas förmenta förförelsenummer har genom tiderna påverkat konstlivets syn på akvarelltekniken. Konstnären och pedagogen Arne Isaksson en av teknikens främsta tillskyndare i Norden i modern tid, har emellertid genom idogt pedagogiskt arbete lyckats ge akvarellen en viss upprättelse. Han ligger bakom bildandet av Nordiska akvarellsällskapet som i sin tur ligger bakom Nordiska akvarellmuseet på Tjörn och den del av den jurerade triennalen Nordisk akvarell 2007 som just har öppnat på Konsthallen i Kulturens Hus. Utställningsturnén startade i Ronneby och avslutas i Edsviks konsthall i Sollentuna efter Luleå. Detta är den sjätte triennalen i ordningen och juryn har bestått av konstvetaren Tulla Grünberger, konstnären Bo Larsson och utställningskommisarien Ricardo Donoso. Utställningen är stor, den tar hela konsthallen i anspråk trots att en avdelning med 46 speciellt inbjudna utomnordiska konstnärer utelämnats. Bland de 65 antagna nordiska konstnärerna av de 241 som sänt in arbeten finns bara en deltagare från Norrbotten nämligen Lillmarie Mellberg från Boden.

Konsthall 1 innehåller en avdelning bilder av specialinbjudna nordiska konstnärer som fått breda ut sig lite mer än de övriga. Här finns akvarellmonotypiserade bohusländska landskap av Arne Isaksson och en något för stor avdelning av Frans Kanniks Schieleinspirerade nakenstudier genomsyrade av visualiserad kättja i budoirröda passepartouter. De montagen känns lite unket klischéartade och förtar en del av bildernas laddning, det erotiska reduceras till herrumsvoyeurism. En som man däremot skulle vilja se mer av i den här avdelningen är norrmannen Morten Poulsen. Hans landskapsbilder vittnar om en förtrogenhet med akvarelltekniken och hans stora målning "Blått rom" är en av stora salens behållningar. Den juryvalda delen av Nordisk akvarell 2007, som fyller upp de övriga konsthallarna och även galleriet, spretar lite åt alla möjliga håll, vilket salonger brukar göra. Är man välvilligt inställd så kan det ju förklaras som varande en spegling av nordiskt akvarellmåleri just nu. Mer kräsmagade funderingar är att kanske inte är bättre än så här och man var väl tvungen att lägga ribban i midjehöjd för att kunna fylla upp Ronneby Kulturcentrum, en av de större konsthallarna i landet. Det finns mycket som är bra, men det är en hel del som utan vidare kunde ha utelämnats. Ibland anas mer av organiserade kursverksamheter än självständiga konstnärsskap. Genremässigt dominerar ju landskapsmåleriet, men man kan också se en hel del porträtt, djurbilder och modellstudier. Landskapsbilderna av bland andra Lena Amstrand, Anette Gustafsson, Dag Lundblad, Liselott Ström och Lars R Johansson känns som lödigt akvarellmåleri. Porträttbilderna av Åsa Wängelin, Monica Månsson tillsammans med Gunliz Linds och Charlotte Masreliez-Ericssons hinkar har samma självklara dignitet. Mina absoluta favoriter hittar jag emellertid bland djurskildringarna där Anne Östergaards *3måger der kaemper om mad* som med sitt täckvita och sin krita utmanar mycket som har med ortodox akvarell att göra.

Är det något jag saknar i utställningen så är det experimentlustan. Det säger ju en hel del om utställningen när nittioårige Arne Isaksson är den som får stå för det experimentella. Jag är också lite störd av all glasning vilket bort mycket av materialkänslan.

Utställningen åtföljs av en genomarbetad, snygg katalog med intressanta texter men där många av bilderna faktiskt är bättre i tryck än som original. Det stämmer till eftertanke!